

ห้องสมุดกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาในวิทยาลัยครู

ความหมายของการอุดมศึกษา

การอุดมศึกษา คือ การศึกษาระดับสูง ในที่นี้ หมายถึง อาชีพ ที่จำเป็นจะต้องศึกษาอย่างมีระบบ มีแบบแผนเฉพาะและใช้เวลา เป็นวิชาชีพที่ไม่สามารถจะเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตามลำพัง^๑

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๒๐ หมวด ๒ ข้อ ๓๓ ได้ระบุไว้ว่า

การศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาหลังระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งพัฒนาความเจริญของงานทางสติปัญญาและความคิดเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งสร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาการ และวิชาชีพชั้นสูงเพื่อพัฒนาประเทศ และมุ่งพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้ และเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอันมีคุณค่าแก่บุคคล สังคม และประเทศชาติ การจัดสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา อาจจัดเป็นรูป วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันเฉพาะอย่างก็ได้ และอาจจัดในรูปที่ใช้สื่อการเรียนในลักษณะต่าง ๆ โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องมาเรียนในสถานศึกษาก็ได้^๒

การอุดมศึกษาในปัจจุบันซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับสังคม มีปรัชญาและจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

๑. การอุดมศึกษาเป็น เรื่องของการจัดโอกาสและสภาพแวดล้อม ให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามแนวทางของตนเอง ควรให้มีการศึกษาค้นคว้าในรูปแบบของการเตรียมตัวและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามแบบแผนของสังคม การให้ความรู้ในเรื่องของสังคมและสภาพแวดล้อมควรดำเนินการโดยให้รู้ข้อเท็จจริง ให้ข้อมูลต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง

^๑ไพฑูรย์ สินลารัตน์, "ปรัชญาและจุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษา," ใน คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน (กรุงเทพมหานคร: หน่วยพัฒนาคณาจารย์ด้านการเรียนการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๑๑.

^๒"แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๒๐," ราชกิจจานุเบกษา ๔๔ (๑๒ เมษายน ๒๕๒๐): ๓๕๐.

๒. ส่งเสริมสมรรถภาพของมนุษย์ในสังคมกว้าง แนวคิดของการอุดมศึกษาในแง่นี้ คือ การพัฒนาสติปัญญา ความคิด และความสามารถเฉพาะทางของคนในสังคม เพื่อให้ เป็นคนที่มีคุณค่ามีความหมายในสังคม

๓. เป็นแหล่งวิทยาการและส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างไม่จำกัด ฉะนั้นงานของสถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นงานของการสร้างสมความรู้ และการบุกเบิกความรู้ ใหม่ให้มีความต่อเนื่องกัน

๔. เป็นอุปกรณ์ให้มีการประเมินผลเพื่อการพัฒนาสังคมและตัวบุคคลผู้เรียนในระดับ อุดมศึกษา เรียนเพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเองและสังคม

๕. สถาบันอุดมศึกษาที่จะนำการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปสู่สังคมได้ จะต้องเสีย สัมพันธ์กับสภาพจริงของสังคม นั่นคือ การสอน การวิจัย และการบริการชุมชน ซึ่งเป็น หน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษา จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของการเข้าใจสภาพของสังคม^๑

การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีหลายรูปแบบและมีขอบเขตกว้าง ครอบคลุมไปถึง การศึกษาในระดับการฝึกหัดครูด้วย แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๒๐ หมวด ๒ ข้อ ๓๔ ระบุไว้ดังนี้ คือ

"การฝึกหัดครูเป็นการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ถ้ามีความจำเป็นสถาบันฝึกหัดครู อาจจัดหลักสูตรในระดับที่ต่ำกว่าอุดมศึกษา เพื่อผลิตครูตามความต้องการของท้องถิ่นด้วยก็ได้"^๒

วิทยาลัยครู มีหน้าที่และความรับผิดชอบ คือ ให้การศึกษาวិชาการและผลิตครูถึง ระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพและวิทยฐานะของครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่

^๑ไพฑูริย์ ลินลารัตน์, "ปรัชญาและจุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษา" ใน คู่มือ อาจารย์ด้านการเรียนการสอน (กรุงเทพมหานคร: หน่วยพัฒนาคณาจารย์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓), หน้า ๓๔-๓๕.

^๒"แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๒๐," หน้า ๓๕๑.

ผู้บริหารการศึกษา ทำนุบำรุงวัฒนธรรมและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม^๑

การศึกษาในวิทยาลัยครู

ได้กล่าวในตอนต้นแล้วว่า การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีหลายรูปแบบ อาจจะจัดในรูปแบบที่ใช้สื่อการเรียนในลักษณะต่าง ๆ โดยผู้เรียนไม่ต้องเข้าเรียนในชั้นก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาในวิทยาลัยครูถือว่า รูปแบบที่สำคัญในการให้การศึกษาในระดับนี้ก็คือ การสอนในชั้นเรียน

การสอน คือ การจัดกิจกรรม การจัดหาวัสดุและแนะแนวทางให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นทั้งในและนอกรูปแบบ^๒ การสอนมิได้หมายความว่าให้วิชาความรู้หรือเนื้อหาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนผู้เรียนให้เกิดกำลังใจอีกด้วย^๓

การสอนในระดับวิทยาลัยครู มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ เกิดความเข้าใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ รู้จักวิเคราะห์ สังเคราะห์ และรู้จักประเมินผล^๔ หลักทั่วไปของการสอนระดับวิทยาลัยครูมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ เนื้อหาวิชาที่สอน และวิธีการสอน

เนื้อหาวิชาที่เลือกเข้ามาไว้ในหลักสูตรสำหรับสอนนักศึกษาควรมีลักษณะดังนี้

๑. เชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละสาขาวิชา หมายความว่า มีความทันสมัยและความถูกต้อง และเป็นเนื้อหาที่เป็นหลัก เป็นความคิดรวบยอด

^๑กรมการฝึกหัดครู, ประวัติและงานของกรมการฝึกหัดครู (ม.ป.ท., ๒๕๒๓), หน้า ๑๔.

^๒Carter V. Good, Dictionary of Education (New York: McGraw-Hill Book Co., 1959), p. 552.

^๓สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, พิมพ์ครั้งที่ ๔. (กรุงเทพมหานคร: อานันทิมพ์, ๒๕๒๓), หน้า ๑๓๔.

^๔เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๘-๕๒.

๒. สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคมและชีวิตประจำวัน
  ๓. ความกว้างและความลึกซึ้งของเนื้อหา มีความสมดุลกัน หมายถึงว่า การให้ข้อมูล ขบวนการและความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษานั้นเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจหลักการ ช่วยให้รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเองและเกิดความคิดริเริ่ม
  ๔. สามารถสนองความมุ่งหมายได้หลายประการหลายด้าน เช่น ด้านการปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษาและวัฒนธรรม เป็นต้น
  ๕. สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน ทั้งด้านความคิดและสภาพร่างกาย^๑
  ๖. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน^๒
- วิธีสอนที่ใช้ในระดับวิทยาลัยครูมีหลายวิธี ซึ่งจะได้แยกกล่าวดังต่อไปนี้
๑. การบรรยาย (Lecture Method) การสอนแบบนี้ใช้ตัวผู้สอนเป็นหลัก กระตุ้นความสนใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเป็นการให้ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ
  ๒. การอภิปรายและซักถาม (Discussion Method) วิธีการสอนแบบนี้ ใน การปฏิบัติมักปนกับแบบบรรยาย เพราะหลังจากการบรรยายแล้ว มักจะมีการอภิปรายและตอบปัญหา ซึ่งนอกจากจะถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนแล้ว ยังช่วยให้นักศึกษาเข้าใจความรู้ที่ได้เรียนมาถ่องแท้ยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักพิจารณาปัญหาต่าง ๆ และสามารถแก้ปัญหาเองได้
  ๓. การฝึกปฏิบัติ (Drill Method) วิธีการสอนแบบนี้ใช้กันมาก เมื่อต้องการเน้นพัฒนาทักษะ แต่ต้องกำหนดให้มีการปฏิบัติพอสมควรและสอดคล้องกับแต่ละบุคคล
  ๔. การสอนโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ วิธีนี้ผู้เรียนจะรับรู้ข้อมูลความรู้จากอุปกรณ์เหล่านี้ วิธีนี้ต้องมีการเตรียมคำถาม หากคำตอบที่ถูกต้องไว้ล่วงหน้า และมีการประเมินผล การเรียน

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๒-๔๗.

^๒ Robin Barrow, Common Sense and the Curriculum (London: George Allen & Unwin, 1976), p. 53.

๕. การสอนโดยการแก้ปัญหา (Problem Solving Method) ผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วยตนเองภายใต้การดูแลแนะนำของผู้สอน ใช้วิธีการถกเถียงปัญหาในกลุ่มย่อยเพื่อแก้ปัญหา อุปกรณ์การสอนที่จำเป็น ได้แก่ ห้องสมุด หนังสือประกอบ รายงานที่เกี่ยวข้องหรือสัมภาษณ์

๖. การสอนโดยวิธีสืบสวน (Inquiry Method) วิธีการสอนแบบนี้เน้นการแก้ไขปัญหาหรือการค้นพบด้วยตนเอง ผู้เรียนอาจค้นคว้าหาความรู้โดยใช้สติปัญญาและความคิดประกอบ วิธีนี้ช่วยพัฒนาให้เกิดความฉลาด ความรู้ ทัศนคติ ค่านิยม และทักษะในการคิดอย่างมีเหตุผล และมองเห็นแนวโน้มในสังคมได้

๗. การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) เป็นการศึกษาถึงเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยละเอียด สามารถนำผู้เรียนไปหาข้อสรุปได้ โดยตั้งหัวข้อปัญหาที่จะศึกษาขึ้น และจัดหาวัสดุที่จะให้นักศึกษาค้นคว้าเพื่อช่วยในการศึกษา แล้วจึงจะศึกษาปัญหาโดยผู้สอนแนะนำวัตถุประสงค์และปัญหาที่จะต้องพิจารณา พร้อมทั้งอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และสรุปบทเรียน

004516

๘. การสอนแบบโครงการ (Project Method) เป็นการสอนโดยจัดให้ผู้เรียนศึกษาจากกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติเหมือนกับชีวิตจริง รวมทั้งมีการแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลหรือในกลุ่มย่อย ปกติการสอนแบบโครงการต้องประกอบด้วยงานที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ไว้วางไว้^๑

๙. การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role Playing) และสถานการณ์จำลอง (Simulation Technique) วิธีนี้ใช้เพื่อการแสดงออกและทำให้ทัศนคติและความคิดต่าง ๆ ชัดเจนขึ้น ทำให้มีความเข้าใจสภาพการณ์ทางสังคมได้ลึกซึ้งมากกว่าการอธิบาย^๒

^๑ ลูมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, หน้า ๑๓๗-๑๔๕.

^๒ Leonard H. Clark, Secondary School Teaching Methods, 3d ed. (New York: Macmillan Publishing Co., 1976), p. 227-228.

^๓ Ibid., p. 236.

๑๐. การสอนแบบสาธิต (Demonstration Method) หมายถึง การสอนที่ผู้แสดงให้ผู้เรียนดูเพื่อหาข้อสรุป เป็นวิธีการที่เน้นความสนใจขั้นตอนของกระบวนการ เป็นวิธีที่นิยมใช้ในระดับวิทยาลัย

๑๑. การสอนแบบปฏิบัติการ (Laboratory Method) หมายถึง การสอนที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำหรือทดลองค้นคว้าหาเหตุผล และสามารถหาข้อสรุปด้วยตนเอง

๑๒. การสอนแบบทัศนศึกษา (Field Trips and Community Study) เป็นการสอนที่ใช้ชุมชนและทรัพยากรในชุมชนช่วยประกอบการสอน โดยใช้ลักษณะที่ปรากฏจริงในชุมชนมาเป็นประโยชน์ในการประกอบหลักทฤษฎี

๑๓. การสอนแบบสัมมนา (Seminars) หมายถึง การสอนที่ผู้สอนทำให้มีการประชุมพร้อมทั้งกำหนดให้มีการอภิปรายในหัวข้อย่อย ๆ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของเนื้อเรื่อง เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักอภิปรายในกลุ่มและออกความคิดเห็นโดยเสรี^๑

วิธีสอนแต่ละวิธีย่อมจะเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง วิธีสอนแบบหนึ่งเหมาะสมกับเนื้อหา ผู้เรียน ผู้สอน และสภาพแวดล้อมอย่างหนึ่ง แต่อาจจะไม่ประสบความสำเร็จถ้าใช้กับเนื้อหา กลุ่มผู้เรียน ผู้สอน และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างออกไป ฉะนั้นวิธีสอนแบบต่าง ๆ จึงมีความจำเป็นในแง่ที่ให้ผู้สอนได้เลือกใช้ ได้เหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ต้องการ

หลักการสอนระดับอุดมศึกษาในวิทยาลัยครูนั้น ก็คือ ผู้สอนต้องทำความเข้าใจกับวิชาที่ต้องสอน ผู้เรียน และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ให้ชัดเจนเสียก่อน แล้วเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับสภาพดังกล่าว เพื่อให้การสอนบรรลุจุดมุ่งหมายและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น^๒

^๑James W. Brown and James W. Thownton, Jr., College Teaching: A Systematic Approach (New York: McGraw-Hill Book Co., 1971), pp. 96-103.

^๒ไพฑูริย์ ลินลารัตน์, "การสอนแบบบรรยาย," ใน คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน (กรุงเทพมหานคร: หน่วยพัฒนาคณาจารย์ด้านการเรียนการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๗๘-๗๙.

การสอนในวิทยาลัยครูต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่เรียน และ การให้ความรู้จะต้องเก็บรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เนื่องจากเนื้อหาในตำรา หนังสือ อ้างอิงและบทความหรือบทอภิปรายจากแหล่งต่าง ๆ มากมาย ประกอบกับวิชาที่มีความยืดหยุ่น ได้มากไม่ตายตัว จึงทำให้ตำราที่ใช้เรียนครอบคลุมเนื้อหาไม่หมด ผู้สอนจึงต้องแนะนำบท หนังสือวัสดุที่นอกเหนือจากบทบรรยาย ให้นักศึกษาหาอ่านเพิ่มเติมเพื่อเป็นการพัฒนาให้ นักศึกษามีความใคร่รู้ใคร่เห็น และมีความคิดสร้างสรรค์^๑

การสอนจะประสบผลสำเร็จย่อมอาศัยปัจจัยสำคัญ คือ อาจารย์ หลักสูตร และ อุปกรณ์การศึกษา^๒

อาจารย์

อาจารย์ที่ทำการสอนวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูนั้นจำเป็นต้องมีวุฒิสูง มีความรู้ ทางวิชาการ และมีประสบการณ์ จึงจะสามารถถ่ายทอดศิลปวิทยาให้แก่ศิษย์ของตนได้ดี นอกจากนั้นจะต้องมีสติปัญญาหลักแหลมและมีความคิดกว้างขวาง มีความคิดริเริ่มและรู้จักใช้เหตุผล เป็นผู้มีใจรักวิชาการ รักการสอนและหวังดีต่อศิษย์^๓ กล่าวได้ว่า การสอนในระดับนี้ต้องการ คุณสมบัติของผู้สอนตามลักษณะของครูที่ดี

^๑ Teaching in the Universities: No One Way, ed. Edward F, Sheffield (Montreal: McGill - Queen's University Press, 1974), p. 55.

^๒ บำย อึ้งภากรณ์, "ข้อคิดเรื่องอุดมศึกษา," วารสารครุศาสตร์ ๑ (เมษายน- พฤษภาคม, ๒๕๑๔): ๑๑.

^๓ เรื่องเดียวกัน.

หลักสูตร

องค์ประกอบของการสอน นอกจากอาจารย์ผู้สอนแล้ว สิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ หลักสูตร ซึ่งนักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า "หลักสูตร" ไว้ดังนี้ เกล็น แฮส (Glen Hass) กล่าวไว้ว่า "หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทั้งหมดที่ผู้เรียนควรจะได้รับจากการศึกษาแต่ละโครงการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา หลักสูตร ต้องมีการวางแผนในลักษณะโครงร่างของทฤษฎี"^๑ ดร.ธำรง บัวศรี ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์ทุกอย่างที่สถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน"

หลักสูตรที่ดี ควรเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ และทัศนคติที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อตนเองและสังคม^๒ หลักสูตรสำหรับใช้สอนในระดับ วิทยาลัยครูจึงต้องมีวิวัฒนาการอยู่เสมอ เนื่องด้วยวิทยาการทุกสาขาวิชาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้นักศึกษาและอาจารย์ตามวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงไปได้ทัน หลักสูตรระดับนี้จึงจำเป็นต้องคล่องตัว เปลี่ยนแปลงได้ตามกาลสมัย^๓

สำหรับหลักสูตรอุดมศึกษาของวิทยาลัยครูในอนาคตควรจะเป็นไปในลักษณะที่แก้ปัญหาข้อบกพร่องของหลักสูตรในอดีตและปัจจุบัน หาหนทางที่ดีที่สุดในการใช้หลักสูตรนั้น ๆ^๔ และมุ่งให้ผู้เรียนรู้จักคิด ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นหลัก โดยศึกษาข้อมูลจากวัสดุการเรียนหลายประเภท จากแหล่งสะสมความรู้แหล่งต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งห้องสมุดของ

^๑Glen Hass, Curriculum Planning: A New Approach, 2d ed. (Boston: Allyn and Bacon, 1977), p. 5.

^๒สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, หน้า ๓.

^๓ป๋วย อึ้งภากรณ์, "ข้อคิดเรื่องอุดมศึกษา," หน้า ๑๑.

^๔ชูพันธ์ ฌมเกื้อ, "ข้อคิดเกี่ยวกับหลักสูตรอุดมศึกษาในอนาคต," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๑๒ (สิงหาคม-กันยายน ๒๕๑๑): ๒๒.

สถาบันที่ใช้หลักสูตรนั้น ๆ เพราะห้องสมุดประเภทดังกล่าวมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องจัดหาทรัพยากรห้องสมุดให้สอดคล้องกับหลักสูตรนั้น ๆ อยู่แล้ว

นอกจากจะมีอาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถ มีวิธีการสอนที่เหมาะสม และใช้หลักสูตรที่ดีแล้ว ควรจัดหาอุปกรณ์การศึกษาที่มีคุณภาพไว้สำหรับประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีขอบเขตกว้างขวางสมกับเป็นการศึกษาในระดับสูงอีกด้วย

อุปกรณ์การศึกษา

อุปกรณ์การศึกษา หมายถึง วัสดุทุกชนิดที่นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อุปกรณ์การศึกษาในที่นี้รวมถึงทรัพยากรห้องสมุด ซึ่งได้แก่ หนังสือ วารสาร จุลสาร รายงาน วัสดุย่อส่วน แผนที่ ดินฉับ ตัวเขียน แผ่นเสียง เทปบันทึกเสียงและโสตทัศนวัสดุทุกประเภท^๑

ในการที่จะสนับสนุนให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์นั้น ควรจัดหาทรัพยากรห้องสมุดที่เป็นประโยชน์ เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาไว้เพื่อใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้า จึงควรใช้หลักเกณฑ์การจัดหาทรัพยากรห้องสมุดดังต่อไปนี้ คือ

๑. เลือกวัสดุที่เหมาะสมกับผู้ใช้ห้องสมุด โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับความต้องการ ความสามารถ ความสนใจ รวมทั้งพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม
๒. เลือกวัสดุห้องสมุดให้สอดคล้องกับหลักสูตร ความต้องการ และวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนของสถาบัน โดยพิจารณาว่าสถาบันต้องการให้งานด้านการเรียนการสอนดำเนินไปลักษณะใด ถ้าจัดให้นักศึกษาศึกษาด้วยตนเอง และครูอาจารย์ใช้วิธีสอน โดยการสัมมนา ให้ค้นคว้าเขียนรายงาน ห้องสมุดก็จำเป็นต้องจัดหาวัสดุที่มีเนื้อหาหลายสาขาวิชา และครอบคลุมความรู้อย่างกว้างขวาง

---

^๑Leonard Montague Harrod, The Librarians' Glossary, 4th rev. ed. (London: Andre Deutsch, 1977), p. 497.

๓. เลือกวัสดุห้องสมุดให้สอดคล้องกับนโยบายและวัตถุประสงค์ของห้องสมุด
๔. เลือกหนังสือและวัสดุที่มีคุณค่าสูง อาจสรุปได้จาก รายชื่อหนังสือที่อาจารย์ได้เลือกซื้อ และแนะนำให้นักศึกษาอ่านว่าเป็นหนังสือที่มีคุณค่า
๕. จัดหาให้ได้สัดส่วนสมดุลย์กับความต้องการของผู้ใช้ในแต่ละสาขาวิชา การจัดหาหนังสือและวัสดุเพิ่มเติมควรคำนึงถึงหนังสือที่อาจารย์และนักศึกษาต้องการให้จัดหาหนังสือสาขาที่มีน้อยและต้องเพิ่มจำนวน หนังสือที่ชำรุดเสียหายมาก ควรจัดหามาทดแทน^๑
- วิธีสอน อาจารย์ หลักสูตร และอุปกรณ์การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญ ที่ช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผล แต่ถ้าหากปราศจากความร่วมมือระหว่างอาจารย์กับห้องสมุดแล้ว สิ่งทีกล่าวมาแล้วข้างต้นก็ไม่สามารถช่วยให้การศึกษาบรรลุถึงจุดหมายได้โดยสมบูรณ์ ฉะนั้นความร่วมมือระหว่างอาจารย์และห้องสมุดจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับห้องสมุดในวิทยาลัยครู ในอันที่จะช่วยส่งเสริมการบริการทางด้านทรัพยากรฯ เพื่อการเรียนการสอนอย่างแท้จริง

บทบาทของห้องสมุดต่อการศึกษาในวิทยาลัยครู

สมัยก่อนการศึกษาทุกระดับตั้งแต่ประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา ผู้สอนใช้วิธีบรรยายให้ผู้เรียนยึดถือเนื้อหาตามที่ได้บรรยายไว้ โดยที่ผู้เรียนเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องค้นคว้าเพิ่มเติม^๒ ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ในสังคม จึงส่งผลให้ความคิดและหลักการทางการศึกษาเปลี่ยนตามไปด้วย ความคิดเกี่ยวกับบทบาทของผู้สอนก็เปลี่ยนจากผู้บอก ผู้ถ่ายทอด หรือส่งผ่านความรู้ให้แก่ผู้เรียนไปเป็นผู้แนะ และนำไปให้ผู้เรียนทำกิจกรรม

^๑ชูดิมา สัจจามันท์, การเลือกและการจัดหาวัสดุห้องสมุด, เอกสารนิเทศการศึกษาศึกษา ฉบับที่ ๒๓๐ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพานิช, ๒๕๒๓), หน้า ๒๐-๒๒.

^๒นวนิตย์ อินทรามะ, "ห้องสมุดกับสถาบันการศึกษาขั้นสูง," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๓ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒): ๑๗.

และแก้ปัญหา หรืออีกนัยหนึ่งเป็นผู้จัดประสบการณ์ สถานการณ์ และกระตุ้นหรือส่งเสริมให้
ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และค้นพบคำตอบด้วยตนเอง หน้าที่ในการบอกข้อเท็จจริงของผู้สอน
นั้นจึงไม่มีความจำเป็นมากนัก เพราะยุคนี้หนังสือและวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยให้ข้อเท็จจริงมีอยู่
อย่างเพียงพอ สำหรับใช้ในการค้นคว้าเพื่อช่วยในการเรียนการสอน^๑

โดยทั่วไปการใช้ห้องสมุดเป็นเครื่องมือในการสอนนั้นเป็นพื้นฐานเบื้องต้นสำหรับ
ความสัมพันธ์ระหว่างห้องสมุดกับการศึกษา มาตรฐานการสอนได้เจริญก้าวหน้าไปพร้อม ๆ
กับการพัฒนาทรัพยากรห้องสมุดและความก้าวหน้าของเนื้อหาวิทยาการในเอกสารที่จัดเก็บไว้
การเลือกใช้ทรัพยากรห้องสมุดในการสอนต้องพิจารณาถึงขอบเขต ความลึกซึ้ง จำนวน
และความทันสมัยของข้อมูลด้วย ความลึกซึ้งของทรัพยากรห้องสมุดนั้นรวมไปถึงการเปลี่ยนแปลง
เนื้อหาของหลักสูตรตามการศึกษาแผนใหม่ด้วย ปัจจุบันการสอนแบบบรรยายจัดเป็น
วิธีสอนที่ใช้เสริมการสอนแบบอื่น เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อคุณภาพทางการศึกษา คือ
ส่งเสริมให้นักศึกษาพยายามค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง^๒ เพื่อจะได้รู้วิธีที่จะค้นคว้าหา
ความรู้โดยการศึกษาจากหนังสือ วารสาร และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จากการศึกษา
ดังกล่าว นักศึกษาจะสามารถวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้น การสอน
โดยให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ยังช่วยให้นักศึกษามีความรู้กว้างขวางขึ้น และ
เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ อีกด้วย^๓

เนื่องจากวิทยาลัยครูเป็นสถาบันอุดมศึกษา ห้องสมุดวิทยาลัยครูจึงทำหน้าที่
เช่นเดียวกับกับห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาทั่ว ๆ ไป

^๑ โกลินทร์ รังสยาพันธ์, "หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอน," วิชา

๒ (มกราคม-มีนาคม ๒๕๒๐): ๑.

^๒ Ion Stonica, "The Place and Role of the Library," Libri
27 (April 1977): 329-330.

^๓ นวนิตย์ อินทรามะ, "ห้องสมุดกับสถาบันการศึกษาชั้นสูง," หน้า ๑๘.

หน้าที่ของห้องสมุดวิทยาลัย

ห้องสมุดวิทยาลัยเป็นห้องสมุดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสถาบัน และทำหน้าที่ห้องสมุดเพื่อการวิจัยด้วย ที่กล่าวว่าเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันก็คือ ทำหน้าที่จัดหาหนังสือ บันทึกลงและเอกสารต่าง ๆ ไว้ให้บริการ เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักศึกษา และสนับสนุนให้นักศึกษามีนิสัยรักการอ่านและการใช้ห้องสมุด นอกจากนี้ห้องสมุดวิทยาลัยจะต้องจัดหาวัสดุต่าง ๆ สำหรับให้อาจารย์ใช้ในการเตรียมการสอนรายวิชาต่าง ๆ และยังคงจัดหาทรัพยากรห้องสมุดประเภทต่าง ๆ ไว้สำหรับบริการบุคลากรทางฝ่ายบริหารของสถาบันอีกด้วย^๑

กาย อาร์. โลล์ (Guy R. Lyle) ได้ระบุหน้าที่ของห้องสมุดวิทยาลัยไว้ในหนังสือชื่อ The Administration of the College Library ดังนี้คือ

๑. คัดเลือกและจัดหาวัสดุห้องสมุด ได้แก่ หนังสือ วารสาร จุลสาร แผนที่ วัสดุย่อส่วน ภาพยนต์ แผ่นเสียง และหนังสือใหม่ ๆ ซึ่งจัดอยู่ในประเภทเครื่องมือการสอน
๒. จัดเตรียมวัสดุดังกล่าวไว้ให้บริการโดยการจัดหมู่ ทำบัตรรายการและเย็บเล่มเพื่อใช้ในการสอน
๓. จัดให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อ่านในการใช้ทรัพยากรห้องสมุด โดยจัดทำเครื่องมือในการค้น และแนะนำวิธีใช้ให้
๔. ส่งเสริมการอ่านของนักศึกษาให้เชื่อมโยงกับรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร ซึ่งเป็นการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
๕. การให้บริการต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นการสนับสนุนการทำหน้าที่ของวิทยาลัย ในด้านพัฒนาการศึกษาของผู้ใหญ่ในชุมชน^๒

^๑Rutherford D. Roger and David C. Weber, University Library Administration (New York: H. W. Wilson Co., 1971), p.1.

^๒Guy R. Lyle, The Administration of the College Library, 4th ed. (New York: H. W. Wilson Co., 1974), p. 9.

ห้องสมุดวิทยาลัยครูซึ่งเป็นห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา มีหน้าที่ส่งเสริมการเรียน การสอน การวิจัย และการบริการทางวิชาการแก่ชุมชนของสถาบัน ดังนั้นเพื่อเป็นการ ทบทวนหน้าที่ดังกล่าว ทบวงมหาวิทยาลัยจึงได้จัดการประชุมคณะกรรมการพัฒนาห้องสมุด สถาบันอุดมศึกษาขึ้นที่ทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๔

จากผลการประชุมและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการพัฒนาห้องสมุดสถาบัน อุดมศึกษาได้ร่างเป็นมาตรฐานห้องสมุดระดับอุดมศึกษาขึ้นเสนอต่อทบวงฯ เพื่อขออนุมัติให้ มีผลบังคับใช้ในโอกาสต่อไป (ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๒๔ ยังอยู่ในระยะรอรับการอนุมัติ) มาตรฐาน ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับทรัพยากรห้องสมุด ได้ระบุหน้าที่ของห้องสมุดในการจัดวัสดุตีพิมพ์และไม่ ตีพิมพ์ไว้ให้บริการโดยละเอียด ดังนี้คือ

หนังสือและวารสาร

๑. หนังสือ เอกสาร วารสาร ตลอดจนวัสดุย่อยส่วนของวัสดุตีพิมพ์ จะต้องจัดหา หาและเก็บอย่างมีระบบ เพื่อให้สามารถนำออกมาให้บริการได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว และจะต้องจัดหามาให้ครบถ้วนตามความต้องการในหลักสูตร โครงการวิจัย และโครงการ บริการชุมชนของสถาบัน นอกจากนั้นจะต้องจัดหาสิ่งตีพิมพ์ใหม่ ๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้ ผู้ใช้สามารถเพิ่มพูนความรู้ทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ
๒. ห้องสมุดจะต้องรวบรวมและจัดเก็บสิ่งพิมพ์ของสถาบันเจ้าของลิขสิทธิ์อย่างครบถ้วน
๓. ห้องสมุดจะต้องจัดหาและจัดเก็บสิ่งตีพิมพ์ที่สำคัญในแต่ละสาขาวิชา หนังสือซึ่ง แสดงอารยธรรมอันเป็นมรดกตกทอด หนังสือที่มีคุณค่าถาวร หนังสือของความใคร่รู้ใคร่เห็น และหนังสืออ่านเพื่อความจรรโลงใจ
๔. ห้องสมุดจะต้องมีหนังสืออ้างอิงและบรรณานุกรมที่ทันสมัยอย่างเพียงพอ ทุก สาขาวิชาทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเกี่ยวกับหลักสูตรที่เปิดสอน
๕. ห้องสมุดจะต้องจัดหาวารสารตามหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชา เพื่อให้สามารถ สนองความต้องการของผู้ใช้ ด้านการเรียน การสอน การวิจัย และการบริการทางวิชาการ ของสถาบัน และจัดหาวารสารวิชาการระดับสูงเพื่อให้ผู้ใช้ได้ทราบความก้าวหน้าทางวิชาการใน สาขาวิชาที่สนใจ เพื่อส่งเสริมให้เกิดความคิด สติปัญญาและนันทนาการ

๖. หนังสือพิมพ์ที่นำมาให้บริการ ประกอบด้วยหนังสือพิมพ์ทั้งส่วนท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ และระดับนานาชาติฉบับที่สำคัญ ๆ ซึ่งครอบคลุมทัศนะทางการเมืองทุกฝ่าย

๗. หนังสือและวารสารที่ล้ำสมัยหรือมีคุณค่าเสียหายให้คัดออกเป็นครั้งคราว นโยบายการรับบริจาคควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน หนังสือและวารสารที่ได้รับการบริจาคควรจัดเก็บไว้ร่วมกับหนังสือและวารสารอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้อย่างเต็มที่

๘. การจัดหาหนังสือและวารสารห้องสมุดจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- ขอบเขตและลักษณะของหลักสูตรในมหาวิทยาลัย
- จำนวนและลักษณะของโครงการศึกษา
- วิธีการสอน
- จำนวนนักศึกษา
- ความต้องการของคณาจารย์ในการสอน การวิจัย และการบริการทางวิชาการแก่สังคม
- ความต้องการของผู้ใช้ที่จะศึกษาให้ลึกซึ้งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และห้องสมุดไม่สามารถยืมได้จากห้องสมุดอื่น

๙. ห้องสมุดจะต้องมีวิธีการหรือหลักเกณฑ์ การเพิ่มจำนวนหนังสือและวารสารอย่างมีแบบแผนสม่ำเสมอ ตามนโยบายและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

วัสดุไม่ตีพิมพ์

๑๐. ห้องสมุดจะต้องรวบรวมและจัดเก็บวัสดุทัศนวัสดุทุกรูปแบบ เช่น ฟิล์มภาพยนต์ ฟิล์มสตริป จานเสียง เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ ให้มีปริมาณเพียงพอเพื่อประกอบการศึกษา การวิจัย การฝึกอบรม และการให้บริการแก่สังคมของสถาบัน

“ทบวงมหาวิทยาลัย, "เอกสารประกอบการประชุมคณะอนุกรรมการพัฒนาห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาครั้งที่ ๓/๒๕๒๔ ณ ห้องประชุม ๖๐๔ ทบวงมหาวิทยาลัย ๒๔ มิถุนายน ๒๕๒๔" (กรุงเทพมหานคร: ทบวงมหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔) (ยึดสำเนา), หน้า ๔.

๑๑. การจัดหาวัสดุไม่ตีพิมพ์จะต้องคำนึงถึงเกณฑ์ต่าง ๆ เช่นเกี่ยวกับการจัดหาหนังสือและวารสาร^๑

ความร่วมมือระหว่างอาจารย์และห้องสมุด

การสอนโดยใช้ห้องสมุดเป็นศูนย์วิชาการจำเป็นจะต้องอาศัยความเข้าใจระหว่างอาจารย์และบรรณารักษ์เป็นสิ่งสำคัญ เพื่อจะดำรงรักษาห้องสมุดให้เป็นห้องปฏิบัติการส่งเสริมโครงการทางการศึกษา ทั้งสองฝ่ายจะต้องทราบเกี่ยวกับวัสดุที่จำเป็นต้องใช้โอกาสที่จะใช้วัสดุเหล่านั้นและบริการที่จำเป็น เพื่อที่จะใช้วัสดุเหล่านั้นให้มีประสิทธิภาพ ฉะนั้นการที่อาจารย์และห้องสมุดมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก^๒ เพราะเป็นการช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาใช้ห้องสมุดโดยเสรี ซึ่งเป็นการบรรลุวัตถุประสงค์ของห้องสมุด ในการร่วมมือกันนี้ ทั้งอาจารย์และบรรณารักษ์ต่างฝ่ายต่างก็มีหน้าที่ของตนเอง^๓

อาจารย์ในฐานะเป็นผู้รับหน้าที่การสอนย่อมทราบความต้องการในการใช้ทรัพยากรห้องสมุดเพื่อประโยชน์ในการสอนเป็นอย่างดี ทั้งในด้านเนื้อหาวิชา ประเภทของวัสดุ และปริมาณที่ต้องการใช้ ฉะนั้นอาจารย์จึงควรร่วมมือกับห้องสมุดในด้านต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการใช้ทรัพยากรห้องสมุดในการเรียนการสอน อาทิเช่น ด้านการจัดหาทรัพยากร อาจารย์อาจจะให้ความร่วมมือโดยแนะนำรายชื่อหนังสือที่จะใช้ศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาต่าง ๆ และจัดทำสังเขปรายวิชา (Course outline) พร้อมทั้งระบุรายชื่อหนังสือและวัสดุประกอบการสอนแต่ละวิชาให้ห้องสมุดทราบก่อนการเปิดสอน เพื่อห้องสมุดสามารถจัดเตรียมหนังสือได้ตามความต้องการ นอกจากนั้นอาจารย์อาจให้ความร่วมมือกับห้องสมุด โดยติดต่อหรือ

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔.

^๒ Louis Round Wilson, The Library in College Instruction (Westport, Conn.: Greenwood Press, 1951), p. 300.

^๓ B. S. Saini, Library Organisation for Higher Education (Delhi: Ess Ess Publication, 1976), p. 69.

บอกแหล่งที่ห้องสมุดจะสามารถขอรับหนังสือและวัสดุได้เปล่า ในด้านการให้บริการ คณาจารย์
 ควรกระตุ้นนักศึกษาให้ใช้ห้องสมุดโดยใช้วิธีสอนหรือทีมงานที่ต้องอาศัยห้องสมุดเสมอ ๆ เพื่อ
 ให้นักศึกษาได้รู้จักค้นคว้าและมีความรู้กว้างขวาง และเป็นการสนับสนุนการให้บริการของ
 ห้องสมุด ซึ่งเป็นการให้ความร่วมมือกับห้องสมุดโดยตรง

ฝ่ายบรรณารักษ์ก็ต้องมีบทบาทร่วมกับคณาจารย์ ในการที่จะให้ทรัพยากรห้องสมุด
 ได้มีส่วนร่วมในการสอนด้วย บรรณารักษ์จึงควรปฏิบัติดังนี้

๑. ควรทราบลักษณะวิธีสอน หัวข้อการวิจัยของอาจารย์ และควรทราบข้อมูล
 ต่าง ๆ เกี่ยวกับนักศึกษา เช่น จำนวนนักศึกษา และระดับการศึกษา เป็นต้น

๒. ติดต่อกับคณาจารย์เป็นการส่วนตัว หาโอกาสเข้าร่วมประชุมของภาควิชา
 เพื่อทราบการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตร จะได้จัดหาทรัพยากรห้องสมุดเพื่อสนับสนุนพัฒนาการ
 ใหม่ ๆ ทางการศึกษาได้อย่างเหมาะสม

๓. แจ้งให้คณาจารย์ทราบเกี่ยวกับทรัพยากรห้องสมุดประเภทต่าง ๆ และบริการ
 ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการสอนและการวิจัย โดยเฉพาะวัสดุพิเศษและวัสดุที่ใหม่
 ที่จะเป็ประโยชน์แก่การอภิปราย สัมมนา และใช้ประกอบสายงานการวิจัย

๔. ติดต่อกับคณาจารย์เป็นการส่วนตัว แจ้งให้ทราบว่าห้องสมุดต้องการให้นักศึกษา
 พัฒนาไปถึงระดับใด เรียนรู้อะไรมาก่อน ห้องสมุดจึงจะสนองความต้องการในชั้นต่อไปได้

๕. บริหารให้นโยบายและกฎเกณฑ์ของห้องสมุดมีความยืดหยุ่นสำหรับคณาจารย์
 เพื่ออำนวยความสะดวกในการเตรียมงาน จัดสัมมนา เป็นต้น เช่นอาจารย์ต้องการยืม
 หนังสือพิมพ์ให้นักศึกษาค้นคว้าประกอบการเรียนเป็นเวลา ๑ เดือน ก็ยอมทำได้ และห้องสมุด
 อาจจะต้องเย็บเล่ม เก็บไว้ให้บริการอีกด้วย^๑

บรรณารักษ์มีหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ พิจารณารายชื่อหนังสือใหม่ที่เห็นว่า
 มีความสำคัญแต่อาจารย์ไม่ได้เสนอแนะไว้ บรรณารักษ์ก็ตัดสินใจซื้อเป็นรายการเพิ่มเติม
 เพราะจะได้เป็นประโยชน์กับสมาชิกส่วนรวมของสถาบัน^๒

^๑Lyle, The Administration of the College Library, pp, 109-110.

^๒Perter H. Mann, Students and Books (London: Routledge and
 Kegan Paul, 1974), pp. 8-9.